Sensiz Günlerimin İz Düşümleri

Memet Güray İzgi

Tilki Kitap

tilki
Kitap
yayınevi

Sensiz Günlerimin İz Düşümleri
Güray İzgi

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Gizem Aslan
Sayfa Tasarım: Erbil Kargı
Kapak Tasarım: Nuri Çam

1.Basım, İstanbul, Mart 2026
ISBN: 978-625-8579-47-5
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

SENSİZ GÜNLERİMİN İZ DÜŞÜMLERİ

Güray İzgi

ÖZ GEÇMİŞ

Güray İzgi, 3 Aralık 1974'te Gaziantep'te doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini doğduğu yerde yaptıktan sonra 1995 yılında Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti, Yakın Doğu Üniversitesi, Fen - Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne başladı ve iteklemeler sonucu ancak 2000'de bitirebildi. 2002 yılında evlenip 2003 yılında ilk defa baba oldu. Baba olma mevzunu tam anlamamış olmalı ki, daha iyi anlar ümidiyle 2005 ve 2013'te tekrarladı. Uzun bir süre uluslararası nakliye işi yaptıktan sonra yeni iş arayışlarına girdi. Sırasıyla önce ücretli öğretmenliğe başvurdu, 2007 - 2008 ve 2010 - 2011 yıllarında görevlendirildi. 2008 - 20010 yıllarında dükkan açarak hazır yemek işine girdi. Burada da umduğunu bulamadı ve tilki misali 2011 Temmuz'unda tekrar nakliye işine girdi. 2013 yılında kendi nakliye firmasını kurarak, evlilikten sonraki en büyük macerasına atıldı (2013 - 2016). 2017'den bu tarafa ev tekstili üzerine yerel bir müessesede işletmeci olarak çalışıyor.

BÖLÜM 1

1 Kasım 2001, Perşembe

Kimsin sen? Neyimsin bilmiyorum. Bu defteri bulduysan ve kapağını kaldırıp gözlerin sayfalarına değdiyse, seni kabullenmekten başka elimden bir şey gelmez bu vakitten sonra. Tanıdığım biri olabilirsin pekâlâ. Hatta çok sevdiğim biri de olabilirsin. Beni tanıdığın için rahatça boşlukları doldurabileceğin ve daha iyi anlayıp hakkınca yargılayabileceğin umudu ile sevinebilirim. Tanımıyorsan zaten sorun yok. Nasıl olsa şimdi tanıyacak, ya sevecek ya da sevmeyeceksin! Sence de yeterince adil değil mi?

Beni sevip sevmeme mevzuunu geçelim bir kalemde diye kestirip atsam da sen kaygılandırıyorsun beni. Bir şekilde tanışıyorsak eğer, kabullenebilecek misin bütün okuduklarından sonra beni? Tanıdığını sandığın birini yeniden tanımak zorlamasın? Ey bilinmeyenim, hiç endişem yokmuş gibi bir de seni endişe etmek korkutuyor beni!İhtimal hesaplarına girip de hepten berbat olan matematiğimi burada deşifre etmenin bir faydası olmadığı gibi, tanıyor mu tanımıyor mu diye papatya falı açmanın da bir faydası olacağını düşünmüyorum.

Öyle miydin, böyle miydin diye boşa kafa yormaktansa, ben bir dosta yazar gibi yazayım da benden günah gitsin. Yoksa bu mevzu lastik gibi uzar da kopması için incelmesi beklenir vesselam...

Hayat dediğimiz, çok bilinmeyenli yanıtsız bir denklemdir çoğu zaman. Ya da bir uzun yoldur, ucu bucağı görülmeyen. Öyle olmasına rağmen de bir solukta alınan menzildir nihayetinde. İki durak arasında geçen ömründe mühim olan hoş kalan bir sedaysa, şairin dediği gibi fazlaca durup düşünmeye ne hacet; dün doğdun, yarın öleceksin. Benim çocukluğum mutlu ve yaramaz geçti. Her iki durum için de aileme borçluyum; mutluluk için kocaman teşekkür, yaramazlıklar için koskocaman bir özür. On altı yaşında daha yeni çocukluktan çıkmış körpe gelin annem; gurbet elde beni ilk defa kucağına alıp da yumuk yumuk ellerimi tutarak, gözlerimi gözleriyle yakalamaya çalışırken, acaba kendini bu kadar hırpalayacağım aklına gelmiş miydi? Yaramazlıklarımı yazsam, kâğıtlar kâfi gelmez. Zaten oturup bunları yazacak kadar da arsız değilim. Anlatacaklarımın konusu haylazlıklarım değil. Ama bilmeni isterim ki ayaklanmaya başladığım gün, annem için sıkıntılarının da başladığı gündür. Ben az söyleyeyim, sen çok anla…

Babam, çok küçük yaşta annesini kaybederek öksüz kalmasının üzerine, bir de babasını yitirince hem öksüz hem yetim kalmış.

Bu yetimlik gerçek manasında elli yaşında vukuu bulmuş olsa da benim nazarımda annesinin öldüğü gün gerçekleşmiştir. Anası olmayanın bahtı mı olur? Ben ne duydum ne de gördüm. Analık elinde ziyan olmuş çocukluk günlerinden bize, baba tarafımızdan ötekileşmek ve sevgisizlik gibi bir halet - i ruhiye miras kalmıştır. Babamın sonradan üçü erkek beş kardeşi

olmasına rağmen, ben ne amca gördüm ne de hala. Dedemi nerdeyse hatırlamıyorum bile. O taraftan bize sevgi ve muhabbettin kırıntısı düşmüş müdür, hiçbir fikrim yok doğrusu.

Okumak istemiş, okutulmamış; terzilik zanaatine meyletmiş, engellenmiş; döve söve bir kamyona bindirilip şoför edilmiş; kimsesiz, kadersiz bu adam Topuş (Topal) Emine'nin gayretiyle torunu Ayla ile evlendirilmişti. Ben dünyaya geldiğimde babam otobüs şoförlüğü yapmaktayken, Antep - İstanbul arası mesafe yeterli gelmemiş olacak ki bir süre sonra uluslararası tır şoförlüğüne kendini terfi ettirmişti. Mesleği icabı ömrü yollarda geçti desem yalan olmaz. Evlenirken altı melamin tabak, altı kaşığa gücü yeten babam bu duruma çok içerlemiş olacak ki ha bire çalışmış, sefer atmıştır. Bu durum ister istemez gurbet havası oluşturmuş, annemin payına koyu bir hasretlik ve dahi yalnızlık, benim payıma ise babadan mahrum günler düşmüştür.

Hani küçük çocuklara çok saçma bir soru sorarlar ya: "Anneni mi çok seviyorsun babanı mı?" diye. Bu soruya cevabım hiç şaşmaz her defasında "Babamı." derdim. Duyanlar, şefkatli bir ses tonuyla: "Yazık… Göremiyor ya, özlüyor babasını." derlerken ben onları kandırmış olmamın gururunu yaşardım. Sert adamdı babam, o zamanlardaki her baba gibi. Yoldan gelip de annemi çok sevdiğimi duysa kızar, hatta dövebilirdi. Hiç böyle bir risk alınır mı? Üniversiteye kadar babamla diyaloğum sayılıdır ve her nedense hepsi de yaramazlıklarımın cezalandırılması ve uzun nasihatlerden ibarettir.

Çocukluğumun güzel anıları Adıyaman'ın çetin sıcaklarında geçti. Benim dedem – ki annemin babasıdır – toprak emekçisiydi desem de inan, makinist desem de inan. Ağalarla beylerle ortaklıkları vardı. Onlar geniş arazilerini koyarlardı, dedem ise emeğini ve bütün tecrübesini. Titizliği ve

dürüstlüğü ile nam salan Mustafa Usta, tüm yörede aranan bir adamdı. Binlerce dönüm arazide, onlarca adamı ustalıkla sevk ve idare ederdi. Hasat zamanı geldiğinde binbir çile ve zahmetin ardından kaldırılan ürün paraya çevrildiğinde kendisi de emeğinin karşılığını bütün bereketiyle alırdı.

Bir adamın isminin sonuna "Usta" payesi koyuluyorsa, bir mahareti var demektir. Kendi tabiriyle makinelerden iyi anlardı. Buradaki makine en geniş manasıyla kullanılmıştır. Mesela traktör, kamyon, otobüs, otomobil bir makinedir. İplik fabrikasındaki büküm yapanında makine olduğu gibi. Santrifüjünde bir makine olduğunu söylememe bilmem gerek var mı? Ben bu adamı ucu bucağı olmayan tarlalarda mercimek kaldırırken de gördüm, İstanbul'da koca bir iplik fabrikasının makinelerini kurup çalıştırırken de.

Dedem gezmeyi tozmayı severdi. Türkiye'de gezip görmediği yer kalmamıştı desem yalan olmaz. Her fırsatta kendini bir yerlere atardı. ananemi ikna ederse tüm ailesiyle - teyzelerim, annem, ben, kardeşim ve barışıksa dayım - gittiği de yok değildi. ananemi ikna etmek mi zordu, yoksa yalnız gezmek mi daha çekiciydi bilemem ama sözün özü dedemin sık sık seyahat ediyor olmasıydı. Sayesinde biz de epey yer görmüş olurduk; Konya, İstanbul, Adana vs. İşinde titiz olan adam, her şeyiyle titiz oluyor anlaşılan; kıyafetlerinden tut da oturduğu sofraya dek. Ütüsüz kıyafet giymez, etsiz ve zahmetsiz yemek yemezmiş. Bu dedeme atılmış bir iftiraysa eğer, ben masumum; zira bu zannın faili annemdir. Ben o kadarını bilmem, benim tek bildiğim dedemin beni çok sevdiğiydi. Yolu ne zaman Antep'e düşse, beni de almadan dönmezdi Adıyaman'a. Hatta rivayet odur ki ben altı aylıkken bir çift karyola almış; birini Antep'e, diğerini de Adıyaman'a kurdurmuştu.

Adıyaman Gölbaşı caddesi üzerinde üç katlı bahçeli bir evi vardı. Her yıl bir katını çıkmıştı, kendisi de bizzat çalışmak suretiyle. Evin hem önünde hem de arkasında büyük bir bahçesi vardı. Çeşit çeşit meyve ağaçları, yedi veren diye tabir edilen gül fidanları ve bir de küçük bir bostanı vardı aklımda kaldığı kadarıyla. İkindiden sonra eve gelir hasır şapkasını giyer, pantolonunun ayaklarını çemler; güneş batıncaya dek ağaçları, gülleri, bostanını sular, budardı. Güneş battıktan sonra dama kadar çıkmış asma çardağına bağlanmış seyyarın ışığını açar yemeğini, çayını damda yer, içer ve orada da uyurdu. Adıyaman'ın yaz geceleri berrak ve yıldızlarla doluydu o vakitler. Işıl ışıl göğün altında uykuya dalmak bir başka güzel olurdu. Keşke sen de yaşasaydın!

Derme çatma kapısından geçip bahçeden içeri dedemle girdiğim vakit, herkesin yüzünde bir gülücük peyda eder, bir sevinç dalgası küçücük dünyamı hemen kuşatırdı. İki teyzem koşarak gelir; kucaklar, öpücüklere boğarlardı. ananemin elini öpüp düz sarı saçlarımı okşamasından sonra dayımın huzuruna çıkardım. O evin merdiven başı diye tabir edilen yerinde karşılardı beni, yüzünde kendine has tebessümüyle. ananem ve teyzelerimin ilgisi iki, bilemedin üç gün sürerdi; dayımınki ise birkaç saat. O birkaç saatlik zaman dilimi geçtiğinde benim de misafirliğim bitmiş olurdu.

Hayatımızın bir döneminde muhakkak karşılaştığımız bir "zor kadın" vardır ya, işte benim hayatımdaki zor kadın ananemdir (TDK'ye göre anneanne diye yazılıp halk arasında anane diye hızla telaffuz edilen; annenin annesi olan kadın). Elif Hatın (Hatun yani imla kılavuzu karıştırma), gece gibi uzun siyah saçları, esmer teni, rengini kahveden manasını yaşadığı yıllardan almış gözleriyle Besnililerin dediği gibi Hatın

mı Hatın'dır. Her daim oturma odasındaki divanda oturup sol yanını nakışlı büyük kırlentlere verip boncuk oyalı beyaz tülbendini yüzünün bir kısmını örtecek derecede çekiştirerek açık pencereden uzakları izleyen, günde birkaç defa sigara tellendiren, çokça kendi kendine söylenen, bu vesveseli kadın çocukluğumun Valide Sultan'ıdır diyebilirim.

İki erkek arasında kalmış - ki dedem ve dayımdan başkası değil - bir orta yol bulamamış biçare de olsa, hiçbir dem renk vermemiş; kendini görünmez aşılmaz bir duvarla çevreleyerek yakınlaştırmamış, yaklaşmamış, sert mizaçlı bir kadındır. Çocukluk çağlarında ve genç kızlığında da böyle sert olduğu rivayet edilirse de masal tekerlemelerinde söylenenin aksine beşiğini ben sallamadığım için doğruluk payını bilemem. Sertliğinden birçok kez ben de payımı almış olsam da aramızda hep bir muhabbet olduğunu inkâr edecek kadar nankör değilim.

Onun en talihsiz yanı, öfkesini - bütün dinginliğine rağmen - uçlara hızla taşımasıydı. Öfkelendiği zaman dilinden, burnundan, gözünden ateş saçardı. Düşün ki, bir annenin yanında çocuğu için "Ne yararı var ne hayrı. Ölse kurtulur, bu kadar çile çekmezdin." diyecek kadar öfke kontrolü hususunda ehemmiyetsiz bir yaradılışa sahipti ama öfkesi geçti mi apayrı bir kadın çıkagelirdi hayatımızın başköşesine; sevecen, koruyucu, hoş sohbet, kalp kırmayan, güler yüzlü... Ne tezat, değil mi?

Dedim ya; zor kadındır ananem. Zor beğenir, zor sevdiğini söyler, zor derdini döker, zor ağlardı. Dışarıdan bakıldığında bu kadar katı görülmesinin sebebi, her şeyine sinmiş olan zorluktandır kim bilir. Biri çok yaşamamış dört kız - ki annem en büyükleridir - bunlara ilaveten bir erkek çocuk doğurmuş bu

kadın; hayat denen yolda nelerle karşılaştı, kimlerle savaştı da karakteri böyle şekillendi bilecek değilim. Neden böyle oldu diye yargılayacak kişi hele hiç değilim. Büyük bir sevincin ve umudun ete kemiğe bürünerek bir bebek olarak dünyaya geldiğin gün; yalnız seni doğuran ananın kollarına değil, aynı zamanda hayatın da kollarına verilirsin. İlk yudumunu annen denilen tavizkar melekten, ilk nefesini hayat denilen tavizsiz kadından alırsın. Doyurup, donatıp, kollayıp büyütürken seni annen, hayat da sana yolda sunduklarıyla şekillendirip büyütür ihtimam içinde. Nereden bileceksin sana ne hazırladığını? Yola çıkanın durumunu Allah bilir; bizleri neler bekliyor, son duraktan önce bilmek ne haddimize.

Ya tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş ya da üzüm üzüme baka baka kararmış olacak ki, o da kocası kadar titiz bir kadındır. O kadar titizdir ki, temizliğini yapıp da kapısını penceresini kapattığı salona toz dahi cesaret edip de on günden önce giremez. Toz zerreciğinin bir yol bulup girmesi ancak o kadar sürüyor demek daha doğru olur. Dip bucak yapılan temizlikten hemen sonra demeyeceğim; zira o esnada hâlâ biri mobilyaların tozunu alırken bir diğeri, mesela annem, halıyla kavga ediyordur çoğu zaman. O salona teşrif eder, yapılan işleri el yordamıyla kontrol eder, her şey istediği gibi olmuşsa; balkon kapısının altına, pencerelerin pervazına çaputlar sıkıştırır, güneşlikleri çeker, üstüne tül perde, onun üstüne de kalın fon perdeleri kapandıktan sonra değil toz, ışık bile giremez Alimallah! Tozu alınan koltuk takımlarının da kefenleri giydirildikten sonra herkesin parmak uçlarıyla terk ettiği salondan en son kendi çıkar; heyulaların toplandığı salona son bir bakış atıldıktan sonra kapısı kapatılırdı. Bitti mi? Daha değil. Evde ben gibi bir velet olduğundan, salona girmemem hususunda sıkı sıkıya tembihlendikten

sonra kilitlenen salon kapısının altına tepiştirilen çaputla iş ancak tamamına erdirilirdi. Böylece salon ve sakinlerinin ışıkla, tozla ve havayla ilişiği kesilir, kısa bir süre için kendi kaderlerine terk edilirdi. Hadi sen toz ol da gir bakalım, girebiliyor musun? Sence abartıyor muyum? Sıcak bir yaz gününde, çat kapı konuk olup doğruca salonuna gir de bak bakalım, nasıl bir atmosfer seni karşılıyor? Bizlerin aksine salondan hiç çıkmayan Adıyaman sıcağı, havasızlıkla el ele tutuşarak seni nasıl sevinçle karşılıyor, bir gör! Yeminle, bırak bana hak vermeyi, "Ben ne günah işledim de buraya düştüm." der, yüz geri edip kaçarsın. Sen beni dinle; yolun düşerse o tarafa balkondan başka yerde oturma. Al sana kalpten bir dost nasihati!

2 Kasım Cuma, 2001

Sema teyzem, ailenin üçüncü çocuğuydu. Siyah dalgalı saçı, buğday teni, sıcacık kahverengi gözleri ve hep şen kahkahası olan büyük teyzemdi. Teyze, "anne yarısı" derler ya, vallahi o anne yarısı Sema teyzemdi. Ne vakit Adıyaman'da kalsam, hep onunla yatardım. Çocuklar anne kokusuyla kendilerini güvende hissederlermiş; benim kokusunda güven hissettiğim ikinci bir kişi daha vardı. Her ne kadar yatağını ve geceliğini ıslatıp sabahında her şeyi yıkamak zorunda kalıp da beni çişe kaldırmadığı için ananemden, "Ne kadar ağır uykun var." teraneleriyle fırça yese de bana bir şeycikler demez, kaderine razı olurdu. Her şeye rağmen yine de uykuya dalıncaya dek yanında yatıran, bana masal anlatan - ki çoğunu uyduruyordu - bana ilk duamı öğreten, benimle hep ilgilenen bu gencecik kız, ikinci annemdi. Hangi çocuk bu kadar şanslı olabilir, hele bir deyiver bana.

Adıyaman'da kadınlar ne yapar? Ne yapacaklar, birbirlerini ağırlarlar. Bizim sülalede hiç kimse yoktur ki misafirperver olmasın. Bu misafirperverlik genlerinde olsa da eğitimsiz bir içgüdüden öteye gidemez şüphesiz. Bizzat uzmanlarından alınmış, talim ve terbiye kurallarıyla yoğrularak nakış gibi işlenmiştir zihinlerinin en ücra köşelerine. Gerek ananemin gerekse teyzemin arkadaşları gelirdi evimize. Bir ağırlama ritüelidir başlar. Yoksa ağırlama ritüeli değil de misafircilik oyunu mu deseydim...

Çocuktum ve her şey oyun gelirdi bana; her ne kadar sonuçları itibariyle teyzem için bir oyun olmasa da. Bu misafircilik oyununun en güzel yanı, her ne kadar benden esirgenmese de

teyzemin yaptığı poğaçaları, kekleri özenerek dizdiği sunum tabaklarından aşırmak ve teyzemi ardım sıra koşturmaktı. Yakalamasına yakalardı da bu yakalamak elimdeki kek dilimini ya da poğaçayı almak için değil, koluma bir çimdik bükmek için olurdu. Ne yapsın öyle görmüş kızcağız, bu beni içerletmez bilakis hoşuma giderdi. Bu bizim oyunumuzdu; misafircilik oyununa başlamadan önceki ısınma turlarıydı kısacası. Misafircilik oyunu diyorum diye, sen bu seremoniyi hafife alma istersen. Bu toplantılarda, oturma odasında genç kızlar baş başa bırakılır; ananem başta olmak üzere mahallenin hatunları salonun başköşesine kurulurdu. Bir misafiri ağırlama görgüsünün verildiği, maharetlerini sergiledikleri bir nevi hayat dersiydi. Büyükler daha sonra bir araya gelip değerlendirmelerini yapar; övgüler çoksa gururlanıp kabarılır, aksi zuhur etmişse herkes evine dönünce saç çekmeden, terlikle kollara veya kabaya vurmaya kadar varan bir derecelendirmeyle hatalar düzeltilirdi. "Öğren bunları, yarın kendi evini çekip çevireceksin." Sema teyzem, ananem gibi bir kadının kızı olması hasebiyle çok nasiplenmiştir bu misafircilik oyununun derecelendirmelerinden.

Benim hayatımda görüp gördüğüm en uzun süre nişanlı kalan tek kişi Sema teyzemdir. Bu öyle bir süreydi ki, bitirilen bir lise ve koskoca bir askerlik sığmış, hatta en azından altı ay da arttırılmıştır bile. Sanırım nişanlılık, gençlerin ve ailelerin birbirini tanıma evresi olarak değil de iki gencin evleneceklerinin ilanı ve duyurulması süreci olsa gerek. Hâl böyleyse, eğer Adıyaman'ın duyması zaman alacak değildi de Türkiye'nin duyması için ancak bu kadar süre kâfi etmiş olması, o zamanın koşullarına pek uygundur. Zaten artık duymayan varsa da onlar da şanslarına küssünler. Nasıl olduysa Mısır'daki sağır Sultan'da duyunca, e artık zamanı geldi kanaatine varmış olacak ki büyükler güzel

bir yaz mevsiminde evlendiler Sema teyzem ile Abuzer abi... Bu vuslattan önceki nişanlılık döneminde benim Abuzer abiyle de pek aksiyonlu maceralarım olmadı değil hani. Şimdi merak etmişsindir, hadi anlatayım birini de kalma merakta.

Hangi yıl, hangi aydı hatırlamıyorum. Sıcaktı ve Ramazan'dı. İşte onu iyi hatırlıyorum. Abuzer abi askerden dönmüş müydü, yoksa daha gitmemiş miydi, çocukluk aklımda kalmadı. Benim aklımda kalan Abuzer abinin bana yaptığı Kale gezisi teklifiydi. O vakitler Adıyaman'ın orta yerinde, şehre hâkim bir tepede küçük bir Kale vardı. Burası tarihi bir öneme sahip midir pek bilmem ama burasının şehrin sosyalleştiği tek yer olduğunu bilirim. Bazen dedem, çoğu zaman da dayım götürürdü beni. Zahmetli bir merdiven tırmanışının ardından, ağaçlar altına kurulmuş tahta sandalye ve masalarda oturur, sarı kola ya da siyah gazoz içilen bir yer olarak hâlâ muhayyilemde canlılığını korur. Arada sırada geceleri havai fişekler patlatılır, bazen bir - iki şarkıcı gelir; insanlar bunaltıcı yaz gecelerinde küfür küfür esen Kale'ye gidip çay, kahve, gazoz içip sohbet eder, iki insan görürlerdi. Benim için Adıyaman'da gidilecek iki güzel yer vardı zaten; biri Kale, diğeri ise çocukluğumun mutlu ve güzel günlerinin sessiz tanığı Abuzer Gaffari türbesiydi. En çok sevdiğim bir yerin adını taşıyor olmasından dolayı olsa gerek ki, ben Abuzer abiyi çok severdim. Abuzer abi beni çıkaracağı gezintiye götürmek için bir gün öncesinden anneme söylemiş, merak etmemelerini tembihleyerek izin istemişti. Annem, kadıncağız müstakbel eniştesini karşısında görünce afallamış: "Gerek var mı, zahmet vermeyelim, ayıp olmasın." gibilerinden cümleler kurup kararsızlığını apaçık beyan ederken bir yandan da elimi tutmuş, sıkıyor; ona her baktığımda gözünü ağartıyordu. Annemi bu kadar mahcubiyete

sürükleyen neydi, çocuk aklımca anlamamıştım. Ben nereden bilebilirdim Abuzer abinin hâlâ "Eloğlu" olduğunu.

Ertesi gün soluğu Abuzer abinin yanında aldım; zaten evleri tam karşımızdaydı, bağırsan duyulacak mesafedeydi. Yeğenleri Hasari ve Nursel ile iyi anlaşıp arkadaşlık ederdim. Hele bir de Adana'dan ablasının oğlu İsa geldi mi, bana bayram gelmiş demekti. Yabancılık çektiğim bir yer değildi, sözün kısası. Abuzer abi, "Annenin haberi var, değil mi?" diye sorduğunda başımı salladım. Oysa başım yukarı doğru kalkması gerekirken aşağı doğru inmişse, bu tamamen başımın suçu. Ne benim ne de Abuzer abinin kabahati var. Bu; kara saçlı, esmer tenli, yağız adam, kocaman ellerinin arasında tutup elimi, Adıyaman'ın sıcağında hem de kapalı ağzıyla düştü yollara. Kâh elimden tutup gölge kovalayarak, kâh omzuna alıp adımlarını sıklaştırarak bir pastaneye attı kendini. Bana kocaman bir külah dondurma alırken, "Ye de gidelim." demesindeki gaye, kuruyan dilini damağını suyla çalkalayıp terden sırılsıklam olmuş yüzünü ve uzunca dalgalı saçlarını ıslatarak ferahlamak, bir nebze de olsa rahatlamak içindi. Şimdi düşünüyorum da o akşam top sesini duysa, teyzemle düğününün olacağı günden daha çok seviniyor olabileceği pek muhtemelmiş gibi geliyor bana. Benim de pek insaflı davrandığım söylenemez. Biraz yavaş ye, be mübarek! Ne acelen var, Kale kaçmıyor ya bir yere. Oruç farz değil ya bana, nereden bileceğim? Niyetli Abuzer abi su dahi içemez bu sıcakta.

Nihayetinde pek zahmetsizce Kale'ye vardık; zira o bilmem kaç yüz tane merdiveni kucakta çıktığım için pek yorgunluk hissetmedim. Beni gölgede bir masaya oturtup kaçarcasına hızlı adımlarla lavaboya yönelen Abuzer abi, Adıyaman'ın çeşmelerinden akan buz gibi suyla yüzünü yıkamayı ilk çırpmada bırakıp başını doğrudan çeşmenin altına sokmayı daha

akıllıca bulmuş olsa gerek. Adam büyük sahrayı geçse ancak bu kadar haşır neşir olur suyla. Ben az söyleyeyim, sen çok anla o an çektiğini. Nispeten ferahlamış bir şekilde yanıma gelirken yüzünde bıkkınlığı şöyle bırak, tebessüm bile vardı diyebilirim sana. Garsona, "Bu gence kola getir." dedikten sonra, "Acele etme, yavaş iç, biraz burada oturup dinlenelim, sonra gideriz, geç kalmayız." dedi oruç olmanın verdiği dinginlikle. Tabii bu sevecen tembihte pastanede elimden alacaklarmış gibi yediğim dondurmanın da etkisi yok değildi. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Abuzer abi bütün takatini ve cesaretini toplamış olacak ki, elimden tutup düştü tekrar yola.

Dönüşümüz gidişimizden daha kısa sürmüştü. Evlerinin önüne geldiğimizde, "Hadi sen eve git." deyip bıraktı elimi. Ben hoplayıp zıplayıp eve dönerken, kısa bir an arkamdan baktıktan sonra o da eve yöneldi. Kuvvetle muhtemeldir ki, evin en serin odasındaki divana kendini yüzü koyun bırakıvermiştir garibim.

Bahçeden içeri girdiğimde beni tulumbanın başında Sema teyzem karşıladı. "Neredeydin sen?" diye başlayan sorularla bir eliyle tulumbanın kolunu indirip kaldırıyor; diğer eliyle de yüzümü gözümü yıkıyordu. Temizlenme işi bitince, "Hadi ananene geldiğini söyle. Merdivenin başında oturuyorlar, seni çok merak ettiler." deyip gönderdi. Azar mıydı yoksa olacaklara dair bir uyarı mı, pek anlam veremedim.

Dedemin evinin en serin yeri, merdiven başı denilen kapı eşiğiydi; buraya kilimler açılır, minderler serilir, uzanılırdı. Hem cümle kapısından hem de merdiven penceresinden bol miktar da esinti içeriye alınıp değerlendirilirdi. Bir minderde ananem, diğer minderde annem oturmuş, gözlerini ağartıp bana bakıyorlardı. Sert bir tonla annem lafa girdi: "Neredeydin sen?"

"Kale'de."

"Kimle gittin?"

"Abuzer abiyle."

"Dayın mı, deden mi? Kimimiz o?"

"Abuzer abi işte."

Tamam, suçum sabit görüldüğünden, pişmanlık da duymadığım göz önüne alınınca, "Yanıma gel." dedi annem gayet sert bir tonla ve Ayşegül teyzeme de aynı tonla, "Biber kavanozunu getir." diye dürterken beni kolumdan yakaladığı gibi dizlerinin dibine oturttu. Ayşegül teyzem, "Ama abla…" dese de ananem, "Kalk kız, getir!" diye teyzemin omzuna bir yumruk kondurup en kutsallardan biri olan savunma hakkımın tanınmayacağını böylece ilan etmiş oldu. Ayşegül teyzem benden sakladığı kalemlerinin yerini bildiği kadar yerinden emin olduğu biber kavanozunu bulmakta ağır davranınca, hırsını alamayan annemin yüzüme başıma inen tokatlarının sesine ve benim bağırmalarıma dayanamamış olmalı ki birdenbire şıp diye buluverdi biber kavanozunu. ananem elinden çekip aldı ve kapağını açıp sert bir hareketle anneme uzattı. Ah Dede ah! Sen ki karpuzun en kırmızısını seçersin, her işin en iyisini yaparsın da ne diye biberin de en acısını alırsın ki... Ağzımdan, burnumdan, hatta gözümden bile giren bu kırmızı biberi satan ey gafil! Süte su katarsın da biberi ne diye halis bırakırsın. Soyadımı paylaştığım bu kadınların dehşetinden beni kurtaran yine soyadımı paylaştığım anne yarımdı. Beni kolumdan tuttuğu gibi annemin dizlerinden koparıp aldı. Tıpkı bahçemizdeki ağaçtan elmayı koparırcasına bir an bile tereddüt etmedi. Alelacele bahçeye götürüp başımı tulumbanın altına sokan telaşla ağzımı, burnumu, gözlerimi yıkayan Sema teyzem olmayacaktı da kim olacaktı.

Bizim ailenin kadınlarının bir iş yaparken söylenmek gibi bir özellikleri vardır. Ben cezamı çekerken, ananem anneme: "Elin oğluyla Kale'ye gitmiş. Bir gören olsa ne der? Hiç mi dondurma almıyoruz anam, görmemişler gibi takılıp gidiyor peşine. İnsan biraz çocuğuna terbiye verir, doğurup doğurup ortaya mı atılır? Şimdi bu evde olanı biteni de anlatmıştır elin oğluna, gizlimiz saklımızda kalmadı anam." diye söylenirken, annem de aynı anda beni kastederek: "Hiç huzur bırakmadın. Ben bu sözleri hakkedecek ne yaptım? Alıp alıp getiriyorsunuz, terbiye verecek fırsat mı veriyorsunuz?" (Bu son söylediği kesinlikle dedeme.) Derken anne yarım da tulumbanın başında acımı dindirme çabaları eşliğinde ananeme: "Neymiş elin oğluymuş! Kaç zamandır nişanlıyız el olmaktan beri gelemedi bir türlü. Atsaydın ya nişanı o zaman, bana mı sordun? Ayıp mı etmiş, günah mı işlemiş, yeğenini dondurma yemeye götürmüş." gibilerinden söylenirken gene olan fukara teyzeme oldu. Yahu şimdi ben bu kadınların hangisinin sözünü üstüme alıp da kulağıma küpe etmeliyim? Sorun ne, anlamadım. Ta ki teyzem biraz yatışıp o soruyu sorana dek: "Abuzer abin beni sordu mu?" He, sordu! Aşkından teyzem ölüyor, dedim. Demedim tabii böyle bir şey, ne Abuzer abiye ne de teyzeme. ananemin dert ettiği de buydu aslında. Teyzem ile Abuzer abi arasındaki iletişim köprüsü olabilme ihtimalim, ananemin pek tasvip edeceği şey değildi. İçgüdüsel olarak bunu bildiğimden olsa gerek, deyip de Abuzer abinin hiç böyle şeylere tenezzül etmemesini gölgelemek haksızlık olur. Teyzemin sorusuna cevap vermek yerine acıdan yanan gözlerimi kırpıştırarak şehla şehla bakmak daha kolayıma geldi. Yahu adam o zulüm altındayken aklında olan tek şey iftar topunun atılmasına ne kadar kaldığıydı, diyemeyeceğime göre öyle davranmak, az önce yüzüne yarım kavanoz kırmızı biber boca edilen bir çocuk için en makul yoldu.

3 Kasım Cumartesi, 2001

Ayşegül teyzem, kısacık kesilmiş saçlarıyla ailenin en küçüğüydü. Ben çocukken o da çocuktu diyebilirim. Aramızda altı, bilemedin yedi yaş olması hasebiyle pek haşır neşir olmamız gerekirken, hiç de öyle olmamıştır. Onun da başına ekşidiğim zaman dilimleri muhakkak olmuştur ama nedense pek aklıma gelmiyor. Ayşegül teyzemin okul dönüşlerinde bana getirdiği horozlu ve kalem şekerleri dışında… Eskiden daha güzel mi yapılırdı şekerler, yoksa ben nefsine mağlup olup iki şekere kananlardan mıyım? Ayşegül teyzem, iki şeker vererek çocukluk anılarımda kendine bir yer satın almış olabilir mi?

Onunla çekişmelerimiz, okul eşyalarını karıştırmak, kitabını yırtmak, defterinde yazılanları silmek, yapmış olduğu resimlere yeni renkler ve çizgiler eklemek üzerine cereyan ediyordu hatırımda kaldığı kadarıyla. Benim yaptığım bir yaramazlıktan dolayı ananem veya dayımdan fırça ya da kulak çekilmesi yaşamamış olması, benim de onun herhangi bir şikâyeti üzerine cezalandırılmamam hatıralarımda kuvvetli bir yer etmemesine sebep olmuş olabilir, pek tabii ki. Okul çantasını, boya kalemlerini benden sır gibi saklayan teyzem, ne yazık ki ortaokuldan sonra tahsil hayatına devam edememiştir. Bunda dayımın etkisi de olabilir; hesapta yokken İstanbul'a taşınmalarının da. Ailenin en küçüğü olmasından mı yoksa benim aksime akıllı uslu bir çocuk olmasından mı bilinmez, el üstünde tutulurdu. Ayşegül teyzem de hep böyle kalacak değildi elbette. O da büyüyüp serpilip yetişkin bir genç kız oluverdi. Pek

doğal ki onun da bir nişanlısı oldu; Kadir abi. Dayımın adaşı. "Eloğlu"nun en zalimi... Yaktın beni Kadir abi...

Dedemlerin dört yazlık süren İstanbul hicretinden sonra Adıyaman'a dönmelerinden bir süre sonra küçük teyzem nişanlandı. Nişan merasimi hakkında hiçbir anı kırıntısı kalmamış olması, tamamen benimle ilgilidir aslında. Artık ortaokula gidiyor olmam, arkadaş sayımın artması, birtakım tutuyor olmam ve her şeyden önemlisi bir aşkım olması etkenlerden birkaçı. Kadir abi; beden eğitimi öğretmeni, kısa boylu, geniş omuzlu, ela gözlü, yanık tenli, güreşçi bir adamdır. Zalimliği ya da beni yakması, ortaokul talebesi olan ben gibi bir civan merdi tuş etmesinden değil, tamamen ananemden kaynaklıdır.

Hayatta adil olmak, en büyük erdemlerden biridir. İnsanın bu düsturu kendine ilke etmesi, bunun da ötesinde kaygı etmesi gerek. Ben de adil olmak adına teyzelerimin nişanlılarına eşit olmak zorunda olduğumu hissetmiş olacağım ki, Kadir abiyle biraz haşır neşir olayım dedim. Bu yaz tatili ne kadar sürerdi bilemem ama eski tatillerimiz kadar uzun ve neşeli sürmeyeceği neredeyse kesindi. Zaten eski tadı da kalmamıştı Adıyaman'ın. Burada kaldığım süre içinde Kadir abiyle zaman geçirmek iyi olabilirdi. Artık Kale'ye, Abuzer Gaffari Türbesi'ne yalnız gidebildiğime göre, Kadir abiyle ne sorun yaşayabilirdim ki? Karar vermek, kararsız kalmaktan iyidir derler; her ne kadar olaylar tesadüfi gerçekleşse de Kadir abiyle samimiyet kurma girişiminde bulunmak berbat bir karardı. Bir anda adil olmak gibi bir erdemi çöpe atacağımı söylemiyorlarsa da annanemin varlığını ve hayata baktığı pencerenin, bizim oturma odamızdaki pencere olmadığını söyleseler iyi olurdu.

Dedim ya, ortaokul çağımdaydım. Parlak bir dönem geçirmiyordum her anlamda. Hoyratlık ve hırçınlık çepeçevre

kuşatmış, hatta duvarlarımın ötesine geçmiş, teslim almıştı bütün benliğimi. Ergenlik denilen buhranın pençesinde kıvrandığımı o vakitler bilmiyorsam da kıvranışın verdiği acıyla kendimi ve annemi eziyet derecesinde zorluyordum. Her anne gibi o da hatayı çocuğunda görmektense, arkadaşlarımı suçlamayı, ortamdan uzaklaşmamı doğru buluyor olmalıydı ki, baş edemeyeceğim korkusuyla okul tatil olur olmaz apar topar Adıyaman'a gitmeyi uygun bulmuştu. Gerçi babam işi gereği evde pek olmasa da dayım bizimle beraber kalıyordu. Dayı - yeğen arası daha fazla açılmasın diye de Adıyaman sıcağını göze almış olabilirdi.

Adıyaman'da günlerim eskisi kadar güzel geçmiyor; aksine yalnız ve sıkıcı geçiyordu. Belki de dayımın tabiriyle "karabiber"imi rahatça görememenin verdiği sıkıcılık bütün dünyamı kuşatıyor olabilirdi. Bu "Karabiber" de neyin nesi diye merak etmiş olabilirsin. İlk aşkım. Simsiyah saçlı, zayıf, incecik bilekli, cin bakışlı, esmer bir kızcağıza dayımın taktığı lakap buydu; Karabiber. Hem de Serdar Ortaç'tan yedi yıl önce! Şimdi sana burada ilk aşkımı anlatacak değilim; hatırı kalmasın ama bütün bu karalamaların sebebi de o değil zaten.

Sıkıcı bir günün öğle vaktinde dışarı çıkıp çarşı boyunca bir yürüyüş yapıp dönerken de evdekilere kebap almak gayesiyle kendimi vurdum yollara. Evden çıkarken Ayşegül teyzem de ananem de kebabı nereden alacağımı tarif etmişlerse de Adıyaman'ın küçük bir çarşıya sahip olmasından mı yoksa benim başımda Adıyaman'ın sıcaklığına inat kuvvetli kavak yellerinin esmesinden mi bilinmez, tarif ettikleri yerin hatırımda kalmadığı dönüş yolunda kendini belli etti. Artık ananem ve teyzem konuşurlarken aklım her nerelere kanatlanıp uçmuşsa, bir avuç çarşıda tarif ettikleri yeri bulamıyordum. Bulduğum

yerlerin de ya görünüşünü beğenmiyordum ya da içindekileri. Zira ananeme gidecek kebabın çıktığı ocağın da elinden çıkan ustanın da elit ve temiz olması şart. Yoksa benim gibi yemeğin başkentinden gelen biri için burada yiyeceğim kebabın durumu zaten belli ve pek önem arz etmiyor.

Arayan bulur demişler, ben de buldum. Ne bulduğumu söylemeyeceğim. Kocaman ve gösterişli bir tabela üzerinde "Ada Restaurant" yazan nezih bir yerin önünde durdum. Kapısında bekleyen zayıf, uzun boylu gence yanaşıp kebap paket ettireceğimi söylediğimde beni memnuniyetle içeri aldı. İçerinin dekorundan ve şıklığından pek isabetli bir karar verdiğimi düşünüp keyiflendim. ananemin şikâyetçi olacağı bir yer olmadığı her hâlinden belliydi. Siparişimi verip ücretini ödemek için kasaya gittim. Bankonun arkasında oturan genç adam, uğraştığı her neyse kafasını kaldırıp bana baktığında, insan vücudunda bulunup da bir tehlike esnasında devreye giren ne kadar alarm varsa, hep birlikte devreye girdiler. Karşımdaki adama bir müddet boş boş baktıktan sonra, kendimi zorlayarak yüzümde bir tebessüm peyda ettirmek, aklımdaki sorulardan ve beni nelerin beklediği ihtimallerini hesaplamaktan dolayı kolay olmadı.

Yahu Kadir abi, sen öğretmen değil misin, ne işin var burada? Milletin eline geçmiyor, git işini yap. Tatil mi, okul? Tatile çık, çekilir mi Adıyaman'ın sıcağı? Abisinin yeriymiş, aman ne sevindim, ne sevindim. Boş vakitlerini burada değerlendiriyormuş, kitap okusan ya... Ok yaydan çıkalı bayağı oldu; bir ara arkama bakmadan kaçsam mı diye düşünmedim değil. Kaçmaktan hicap duyacak değilim de benden kebap bekleyenlere ne diyeceğim? Parayı düşürdüm. Ben... Para düşüreceğim... Kendim bile inanmadım. Hadi inandırdım diyelim, bu

adam ilk karşılaşmalarında söylemeyecek mi? Söyler, kesinlikle söyler. Şimdi ben Kadir abiye desem ki, "Sakın ananeme buradan kebap aldığımı söyleme!" pek şık olmayacak. Bittim ben! Daha beteri ne olabilirdiyse, o da oldu; Kadir abi, bütün ısrarlarıma rağmen para almadı. Felaket! Sahi, biber kavanozu neredeydi?

Sıcaktır Adıyaman yazları. Şimdi hava daha da sıcak ve daha da sıcak olacak. Adımın ne olduğundan emin olduğum kadar eminim. Sürükleyerek götürdüm adımlarımı. Bahçe kapısından içeri düşünceli bir ifadeyle girdim. Bahçenin beton olan kısmı yıkanmış, dut ağacının altına çekilen tahta somyaya minderler serilmiş, önüne de masa kurulmuş, hafif bir rüzgar esmekte; zaman ikindi vaktinin dinginliğine teslim olmak üzereyken paketi önlerine bıraktım. Nasıl olsa papara yiyeceğim biliyorum. Bari daha fazla soğutmadan kebabı yiyelim. Başa gelen çekilir, ne diyeyim. Paket açıldı, salata ayrı sarılmış, Kadir abi içeriye talimat vermiş olacak ki her şey bol. ananem, tarif edilen yerden aldığımı sanarak, "Anam, her şeyi de bol bol koymuşlar, temizler de." diyerek memnuniyetini dile getiriyor. Valla hepsi doğru, gerçekten de hem temiz hem de gözü gönlü bol biri Kadir abi...

Yemek bitti. Artık gerçekleri söylemek zamanı geldi çattı. Yarın ya da akşam vakti Antep'e dönecek olsak, sessiz kalma hakkımı kullanabilirdim Amerikan filmlerindeki gibi. Ya pat diye çıkıp gelirse Kadir abi, "Nasıl, beğendiniz mi kebaplarımızı?" diye sorarsa ulu orta yerde ne yaparım? En iyisi ben söyleyeyim. "Annane, Kadir abiyi gördüm."

"Öyle mi? O da senin gibi deli mi bu sıcakta çıkmış çarşıya? Ne işi varmış?"

"Abisinin lokantası varmış. (Biliyor muydun anane? Keşke ben de bilseydim.) Boş vakitlerinde orada eğleşiyormuş."

Sessizlik, kısa ama derin bir sessizlik. Bir gülümseme belirdi ananemin yüzünde, öfkeden hemen önce gelen. Annem ve Ayşegül teyzem, ananeme bakmaktalar; birinin ağzından kazayla bir kelime düşse, olacakları kestiremediklerinden ha bire yutkunuyorlar. "Kebabı oradan aldım, parasını da almadı." Ve işte geliyor: "Sen nasıl bir çocuksun? Bizi rezil etmeye mi geldin dünyaya? Elin oğlu şimdi kim bilir ne düşünecek hakkımızda! Kebaba kıran mı girdi, başka yerden alaydın! Zıkkım yiyeydin kebap diye tutturdun! Hiç mi evimizde yok? Yok anam yok, bu adam olmaz!"Kâfi mi? Daha sayayım mı? İşlemiş olduğum günah o denli büyük ki, bu sözler kâfi gelmediğinden ananem uzunca bir süre söylense de yüreği soğumadı. Annemin gözyaşları da bu ateşi söndüremedi. Gece olup da herkes uykuya teslim olunca annemin yattığı divana sokulup, "Kadir abigillerin yeri olduğunu bilmiyordum, anne. Parayı alması için çok ısrar ettim, almadı." dedim; çocuğundan dolayı bu kadar laf işitmiş kadına duyduğum mahcubiyet sesime yansımıştı. "Biliyorum, oğlum. O adamcağız da kendine yakışanı yapmış zaten." dedi annem çaresizlik içinde. "Ben yarın Antep'e döneceğim anne, bir daha gelmem ne dedemin evine ne de Ayşegül teyzemin evine." Ertesi gün uyanır uyanmaz annemden para alıp bindim bir arabaya doğru Antep'e. Beni karşılayan dayıma bakıp hak verdim neden bizimle kaldığına ve ailesiyle neden geçinemediğine.

Adil mi olacaksın? Olma! Demeyeceğim elbet ama her erdemin ödenecek bir bedeli var, unutma! Ayşegül teyzem, evlenip de mutlu bir yuva kurduktan sonra çok uzun bir süre evlerine gitmemek ve teyzemin çocuklarının doğumuna ve

büyümelerine şahit olamamakla ödedim bu bedeli kendi payımca. Ayşegül teyzemin düğününe en son teşrif edenlerin ilki dayım, sonuncusu ben olsam da bu düğünlerini unutulmaz kılmak adına bir şey yapmadığım anlamına gelmez. İnşaat hâlindeki bir evin damından atlayarak dirsekten kolunu çıkarmış biri olarak, tüm ilgiyi bana yaptıklarından sonra Kadir abiyle Ayşegül teyzeme bırakacak biri miyim ben? Ayşegül teyzemi en mutlu gününe hazırlamaktansa, bana bir çıkıkçı bulmak telaşıyla meşgul etmek, hem de düğüne birkaç saat kala ancak benim başımın altından çıkabilirdi. İstemeyerek oldu, hakkını helal et Ayşegül teyzem.

4 Kasım 2001, Pazar

Dayım tek erkek çocuktu. Korkardım dayımdan. Oysa beni en çok seven kişi o olmasına rağmen. Zayıf, uzun boylu, düz siyah saçlı, çatık kaşlı, asabi bir adamdı. Bütün asabiyeti bana mıydı yoksa tüm dünyaya karşı mı böyleydi, bilemiyorum ama çocuk aklımca bildiğim tek gerçek; korkulması gereken biri olduğuydu. Düşün ki dayımdan bu kadar korktuğum hâlde bu kadar yaramaz bir çocuktum. Ya korkmasaydım, destan yazardım demek ki.

Dedemin çocukları içinde belki de en şanssız olanıydı. Bir türlü geçinemezlerdi tek oğullarıyla. Hep kavgalarını anımsarım dedem ve ananemle, bir de kaynatılan iğne kutularını. O zamanlar tek kullanımlık plastik şırıngalar yoktu; metal bir kutunun içinde camdan şırıngalar vardı. Dayım da onlardan birini kullanırdı. Günde iki kez kaynatılırdı iğne. Annemin anlattığına göre on altı yaşında şeker hastalığı denen illete yakalanmış, orta düzeyde görme kaybına maruz kalmıştı. Bütün asabiyetinin kaynağı şeker denen o illetten olsa gerek. Bir arkadaşım şöyle demişti: "İnsanlar hep sevgilerini hissederler, sevildiklerini değil." Çocukken insan sevildiğini pek algılayamıyor doğrusu. Sevilme kıstasınız karmaşık ve girift değil, aksine oldukça basit; size kızmıyorlarsa seviyorlar, kızıyorlarsa sevmiyorlar. Doğru orantı, anlayacağın... Bu kıstasa göre bu asabi adam beni sever miydi, sen söyle.

Dayım beni her yere beraberinde götürür, bir şeyi istememe lüzum bırakmadan alırdı. Küçücük bir dükkanı vardı. Cıvata, hırdavat malzemeleri satardı. Eve de çok yakındı

dükkanı. Zaten o vakitler Adıyaman dediğin ne kadar bir yerdi ki? Dayımın dükkanında iken gelsin gazozlar, gitsin gofretler tarzında günlerim geçse de sıkılırdım. Dayımın sessizliğinden, her daim çatık kaşlarından, şimdi kızdı kızacak tedirginliğinden ve Gencebay'ın "Batsın Bu Dünya"sından sıkılırdım. Ben eve gitmek, bahçedeki elma ağaçlarına tırmanmak isterdim. Gazoz kapağı toplamak, onları taşla düzeltip diğer çocuklarla oynamak isterdim. Ayşegül teyzemin yaptığı resimlere yeni renkler ve çizgiler eklemedikten sonra tadı mı çıkar Adıyaman'ın? Sema teyzemin çat kapı gelen arkadaşları için hazırlanan kekleri aşırmadıktan sonra ne yapayım ben Adıyaman'ı? Kim isterse onun olsun Adıyaman.

Dedim ya, dayım beni çok severdi fakat ben o idrake varabilmiş değildim henüz. Hiç unutmam, bir gün dayımla birlikte dedemin sürekli buğday verdiği un fabrikasından eve geliyoruz. Dayım ile dedem her zamanki gibi yine atışmışlar; dedem bizi eve göndermişti. Dayım fabrikanın kapısından çıkıp az ileride kenarda durdu ve bana, "Gel kucağıma, sana araba sürdüreyim." dedi. Hiç yok der miyim, hemen atıldım. Kaç yaşımdayım o vakitler bilmiyorum ama henüz okula gitmediğimi biliyorum. Dayımın kucağında Renault TX kullanıyorum. Ben araba kullanmayı dayımın kucağında oturmak biliyormuşum, meğer öyle değilmiş; kafama tokadı yiye yiye öğrendim. Dayım bıraktı direksiyonu, ben gibi velede, üstüne adam olmuşum da anlarmışım gibi başladı sert tonda direktifler yağdırmaya. Adamsan uyma. Çat! Enseye tokat: "Arabanın burnuna bakma, yola bak." Birkaç dakika sonra bir tokat daha: "Direğe çarpacaksın, gözünün önüne bak." Sen misin araba kullanmaya tamam diyen, oh olsun! Araba kullanmayı çok geç öğrenmeme sebep bu olaydır, deyip de suçu dayıma

Hayat, bir oyun...

Hayat bir anlatı...

Kahramanları ise biz ve hayatımıza giren insanların tamamı. Her insan, bir öykünün anası; aynı zamanda da her insan, bir öykünün tamamlayıcısı. Kendi öykümün anasıyım illa ki fakat kim tamamlar hayat verdiğim bu öyküyü, bilemiyorum. Bu sualin cevabı hiç kuşkusuz zamanın ve ona hâkim yazgımızın esrarı içinde.

Bu öykü maddeye inat manaya yazılmıştır. Sevmek ve aşk üzerine acemice karalanmıştır. Unutma; sevmek, en fazla neyi sevdiğini fark etmek demektir. Ve seven biraz da neyi sevdiğini bilendir. Sevgi, hayat denen bu yolda engelleri aşan ve aştırandır.

“Başlangıçta söz vardı.” diye başlar Yusuf ile Züleyha’nın hikâyesi ve devam eder; “Söz Âdem’den de önce vardı. İlahi bir nefesle insana hayat verdi.” derken sözün doğasında olan kutsiyeti takdis eder. Belki de bu kutsiyetten ötürüdür bilinmez; söz yazıya geçirilmiştir yüzyıllar boyu uçmasın diye... Sözü yazıya geçirmek kadar zor bir iş yok yeryüzünde. Bunu becerebildiysem ne mutlu bana!

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786258 579475